

Arrest

nr. 100 370 van 2 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 november 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient op 19 november 2012 een derde asielaanvraag in.

Op 26 november 2012, met kennisgeving diezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de redengeving luidt:

“Overwegende dat betrokkene op 30.03.2012 voor he! eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 19.07.2012 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Cpmmlsariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op (8_09.2012 een tweede asielaanvraag indiende. die op 26.09.2012 door de Dienst

Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een negatieve beslissing van 'weigering van in overwegingname' (bijlage 13quater); betrokkene op 19.11.2012 een derde asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat hij niet naar zijn land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat zijn problemen, zoals uiteengezet gedurende zijn eerste asielaanvraag, nog steeds actueel zijn; betrokkene een brief van het districtshuis (dd. 07.11.2012) naar voren brengt alsook een brief van de werkgever van de vader van betrokkene, betreffende diens ontslag, alsook de enveloppe waarin hij deze brieven zou ontvangen hebben: in deze brieven de problemen van betrokkene en diens vader bevestigd worden: echter dient opgemerkt te worden dat dergelijke brieven een gesolliciteerd karakter hebben en de bewijswaarde ervan gering is; er bovendien reeds gedurende de vorige asielprocedure van betrokkene, door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de vluchtmotieven van betrokkene; de verklaringen van betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen, desondanks de door betrokkene aangebrachte documenten; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 4814 van de wet van 15 december 1880, De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

“II.1.1. Art. 51/8 Vreemdelingenwet luidt:

(...)

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. In de bestreden beslissing valt te lezen:

“(...) betrokkene hierbij stelt dat zijn problemen, zoals uiteengezet gedurende zijn eerste asielaanvraag nog steeds actueel zijn; betrokkene een brief van het districtshuis dd. 7 november 2012 naar voren brengt, alsook een brief van de werkgever van de vader van de betrokkene, betreffende diens ontslag, alsook de enveloppe waarin hij deze brieven zou ontvangen hebben; in deze brieven de problemen van betrokkene en diens vader bevestigd worden;(...)”

Hierbij heeft verzoekende partij wel degelijk nieuwe gegevens voorgelegd, die zijn gegronde vrees voor vervolging staven, nl. een ontslagbrief van haar vader, die bevestigt dat haar vader werkt in de bouwsector aan projecten van de internationale gemeenschap.

De eligibility guidelines van de UN High Commissioner for Refugees stipuleren:

“There is a systematic and sustained campaign by armed anti-Government groups to target civilians associated with, or perceived as supporting, the Afghan Government or the international community, particularly in areas where such groups are active.

Attacks by armed anti-Government groups, which have ranged from intimidation, assassinations, abductions and stand-off attacks, to the use of improvised explosive devices (IEDs) and suicide attacks, increasingly target civilians associated with or perceived as supportive of the Government and the international community/ISAF. Targeted civilians include Government officials and civil servants, Government-aligned tribal leaders, Ulema Council (a national clerics' body) members, religious scholars, judges, doctors, teachers, and workers on reconstruction/development projects.

The majority of targeted attacks on civilians by armed anti-Government groups have occurred in those groups' strongholds. However the number of targeted assassinations and executions of civilians has also increased in other parts of the country previously considered more secure.

In the south-eastern and central regions, the number of assassinations and executions allegedly committed by armed anti-Government groups in 2010 has increased in comparison to 2009. Such targeted attacks rose dramatically in parts of the southern region, particularly in Kandahar, where the Taliban have been conducting a systematic and targeted assassination campaign since the beginning of 2010.”(Stuk 3)

Verwerende partij betwist niet de echtheid van het voorgelegde document door verzoekende partij.

Noch worden de documenten neergelegd door verzoekende partij voor de CGVS in het kader van haar eerste en tweede asielaanvraag, die bewijzen dat haar vader als burgerlijk ingenieur werkte in de bouwsector voor de Afghaanse en Amerikaanse overheid door het CGVS in twijfel getrokken.

Door de professionele activiteiten van haar vader in de bouwsector voor de Afghaanse en Amerikaanse overheid, wordt verzoekende partij gezien als een persoon die ook deze overheden steunt. Verzoekende partij heeft wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in haar thuisland, zoals ook bevestigd wordt door de eligibility guidelines van de UN High Commissioner for Refugees.

II.1.4. De verwerende partij herhaalt meermaals in de thans bestreden beslissing dat tijdens de eerste asielprocedure geen geloof werd gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij door de CGVS. De verwerende partij meent dan ook dat zij zich ertoe kan beperken enkel de nieuw aangebrachte elementen of feiten te onderzoeken.

In beginsel is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de behandeling van een meervoudige asielaanvraag gebonden door gezag van gewijsde, maar er kan sprake zijn van een uitzondering, zoals in de arresten van de Raad van State nr. 214704 van 19 juli 2011 en de RvV nr. 28796 van 16 juni 2009 aangegeven:

“wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen”.

Verder dient er rekening gehouden worden met alle elementen (ook van vorige asielprocedures) bij het behandelen van een meervoudige asielaanvraag (RvSt ibidem p.7):

“Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput; Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak over de eerdere asielaanvraag doen. Dit neemt echter niet weg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening moet houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd.

De verzoekende partij is bovendien van mening dat het begrip ‘nieuw element’ geen obstakel mag zijn bij de inschatting van een verdedigbare grief onder artikel 3 EVRM (of onder artikelen 48/3 en 48/4 VW voor zover dat “artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet.” CCE nr. 77 655 van 20 maart 2012);

Zoals het Grondwettelijk Hof heeft gesteld over artikel 39/76 VW:

“B.6.5. Hoewel de bewoordingen van het derde lid van artikel 39/76, § 1, van de wet van 15 december 1980, en met name het gebruik van het werkwoord « kan », het mogelijk lijken te maken dat de Raad beslist om geen rekening te houden met nieuwe gegevens, zelfs wanneer de drie cumulatieve voorwaarden zijn vervuld, moet die bepaling, teneinde in overeenstemming te zijn met de wil van de wetgever om aan de Raad een bevoegdheid met volle rechtsmacht ter zake toe te kennen, in die zin worden gelezen dat zij de Raad ertoe verplicht elk nieuw gegeven te onderzoeken dat de verzoeker voorlegt en dat van dien aard is dat het op zekere wijze het gegronde karakter van het beroep kan aantonen, en daarmee rekening te houden, op voorwaarde dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij dat nieuwe gegeven niet eerder in de procedure kon meedelen. “GWH nr. 148/2008 van 30 oktober 2008.

Er dient daarnaast opgemerkt te worden dat het EHRM, bij het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, geen tijdsgebonden voorwaarde oplegt bij het in aanmerking nemen van gegevens. In de volgende zaak velt het Hof een inhoudelijk oordeel over nieuwe stukken zonder rekening te houden met het feit dat deze laattijdig door de verzoeker naar voor gebracht werden, (zie bvb Hilal v UK Application no. 45276/99-6 March 2001.)

Volgens de verklaringen van verzoekende partij bij haar eerste asielaanvraag en tevens uit haar tweede en derde asielaanvraag blijkt dat er wel degelijk ‘mogelijks’ een schending van artikel 3 EVRM kan plaatsvinden, aangezien zij bij terugkeer zal vervolgd worden als persoon die de Afghaanse overheid en de internationale gemeenschap steunt.

II.1.6. Er dient ook gezegd dat de verzoekende partij bij haar derde asielaanvraag wel degelijk nog ‘nieuwe elementen’ mag aanbrengen die haar verhaal doen bevestigen.

De verzoekende partij is immers de mening toegedaan dat een nieuw bewijs, quod in casu, van een vroegere situatie tevens een nieuw gegeven uitmaakt in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar Arrest nr. 135.133 van de Raad van State dd. 21 september 2004.

In dit arrest is de volgende overweging te lezen die naadloos aansluit bij de opvatting van de verzoekende partij m.b.t. het art. 51/8 Vreemdelingenwet.

(...)

II.1.7. Verwerende partij stelt in haar beslissing dat een document enkel bewijskracht heeft als deze ondersteund wordt door een geloofwaardig asielrelaas. Door deze nieuwe documenten wordt wel degelijk de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij bevestigd en wordt daarenboven de ACTUELE/TOEKOMSTIGE vrees voor vervolging van verzoekende partij aangetoond.

Zoals hierboven reeds beschreven verwijst de verwerende partij in haar motivering naar de eerste negatieve asielbeslissing van verzoekende partij. Het is alsof de verzoekende partij reeds van tevoren geen tweede kans verdient en dat zij geen enkel nieuw element zou kunnen aanbrengen opdat de verwerende partij zou geloof hechten aan haar asielrelaas.

De manier waarop de verwerende partij alles in twijfel trekt is echter niet redelijk en doet bijna het vermoeden rijzen dat ze is ingegeven door vooringenomenheid. Het lijkt zelfs zo dat de verzoekende partij en haar asielverhaal niet kan bewijzen omdat de verwerende partij het sowieso toch niet gelooft.

Dergelijke ingesteldheid kan niet getolereerd worden ten aanzien van verzoekende partij, gezien zij wel degelijk vreest voor haar leven in haar land van herkomst en zij dan ook met aandrang vraagt om haar tweede asielrelaas serieus en grondig te onderzoeken.

II.1.8. Bijgevolg is er hier sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht en schending van artikel 51/8 wat betreft het aanbrengen van nieuwe elementen die wel degelijk bewijzen dat de verzoekende partij gevaar loopt in haar regio. Dit alles vraagt om een nietigverklaring en de schorsing van de bestreden beslissing! “.

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op een schending van:

- artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet;*
- de materiële motiveringsplicht.*

Verzoeker acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat hij van oordeel is dat de door hem voorgelegde ontslagbrief van zijn vader wel degelijk een nieuw gegeven is dat zijn gegronde vrees voor vervolging staaft.

Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

(...)

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers concrete situatie heeft besloten dat de derde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging kon worden genomen (bijlage 13quater).

In antwoord op verzoekers concrete kritiek laat de verwerende partij gelden dat uit de motieven vermeld in de in casu bestreden beslissing, alsook uit de stukken van het administratief dossier, afdoende blijkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht heeft beslist om de derde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen.

De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet inclus.

Immers voorziet het art. 51/8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen "op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen alsook dat "de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend [...] en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er wat hem betreft. ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4”.

Door verzoeker werden, zoals blijkt uit de in casu bestreden beslissing, evenwel geen nieuwe gegevens in de zin van het voormelde artikel naar voor gebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Terwijl, zoals ook tot uiting komt in de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing, de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie daarbij wel degelijk zorgvuldig en grondig te werk is gegaan.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk dat er wordt ingegaan op de stukken die verzoeker bij zijn derde asielaanvraag aanbracht (brief van het districtshuis dd. 07.11.2012 en ontslagbrief van zijn vader) en voor deze stukken afdoende wordt toegelicht waarom deze niet in aanmerking kunnen komen als zijnde nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 voormeld.

Inderdaad dient voldaan te zijn aan de voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, hetgeen verzoeker klaarblijkelijk vergeet. Met name dient verzoeker:

- nieuwe gegevens aan te brengen

- dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4,

- waarbij deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

In casu kan slechts worden vastgesteld dat de vage en ongestaafde beschouwingen van verzoeker niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, daar door verzoeker op geen enkele manier wordt aangetoond dat is voldaan aan voormelde voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

In zoverre verzoeker middels zijn uiteenzetting een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoogt, laat de verwerende partij gelden dat een dergelijke beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan worden gemaakt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben. Verzoeker is niet ernstig, waar hij laat uitschijnen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie hem van tevoren geen tweede kans zou geven. Terwijl verzoeker bij zijn derde asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt, doch louter twee brieven - de ene gedateerd op 07.11.2012 en de andere zelf niet gedateerd - omtrent waarvan de gemachtigde oordeelde dat deze brieven een gesolliciteerd karakter hebben en de bewijswaarde ervan gering is.

In casu betreft het gegevens die geen bewijswaarde hebben in die zin dat ze geen afbreuk kunnen doen aan eerder afgelegde ongeloofwaardige verklaringen. Dienaangaande dient te worden beklemtoond dat naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat verzoekers verklaringen tegenstrijdig, weinig geloofwaardig en inconsistent waren.

De stukken waar verzoeker zich thans op wenst te beroepen zijn niet van de aard dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen, gelet op hun gesolliciteerd karakter. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om de derde asielaanvraag, die op dezelfde motieven is gesteund, niet in overweging te nemen.

“De elementen die verzoeker in zijn tweede asielaanvraag heeft aangebracht, namelijk een attest van het districtshuis en een attest van de dorpschoude, kunnen weliswaar ‘nieuw’ zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van verwerende partij, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020).

(...)

Deze documenten verwijzen dus naar het asielaanvraag zoals verzoeker in zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. Verzoeker baseert zich dus ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag aldus nog steeds op de feiten en verklaringen die hij bij zijn eerste asielaanvraag uiteenzette. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen ‘nieuwe gegevens’ uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij verzoeker (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610)”. (R.V.V. nr. 44 312 van 31 mei 2010)

De verwerende partij stelt vast dat verzoeker aanvoert dat een nieuw bewijs van een vroege situatie tevens een nieuw gegeven zou uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

De verwerende partij laat gelden dat in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het begrip "nieuwe gegevens" niet louter betrekking heeft op bewijsmiddelen an sich, maar tevens slaat op de inhoud van die gegevens (R.v.St. 12 oktober 2002, nr. 111 446; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053).

"(...)

"In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen menen omvat het begrip "nieuw gegeven" niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip 'nieuwe gegevens' heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). (R.v.V. nr. 73 497 dd. 18.01.2012)

De verwerende partij merkt op dat verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift uitdrukkelijk erkent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie ook rekening dient te houden met de elementen uit de vorige asielpcedure, bij het nemen van zijn beslissing. In casu kan verzoeker niet dienstig betwisten dat door de gemachtigde terdege rekening werd gehouden met verzoekers concrete dossier.

Verder meent verzoeker nog dat er 'mogelijks' een schending van artikel 3 EVRM kan plaatsvinden, aangezien hij bij een terugkeer zal worden vervolgd als persoon die de Afghaanse overheid en de internationale gemeenschap steunt.

Dienaangaand merkt de verwerende partij vooreerst op dat de bestreden beslissing verzoeker geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, 1, 148).

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals kan worden afgeleid uit het diepgaand onderzoek in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoeker.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verzoeker is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

Tot slot laat de verwerende partij nog gelden dat verzoekers beschouwingen aangaande een vermeende vooringenomenheid vanwege de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie volkomen uit de lucht gegrepen zijn. Verzoeker staft zijn aantijgingen met geen enkel concreet element.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers derde asielaanvraag niet in overweging kon worden genomen (bijlage 13quater).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Het eerste en enig middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk zodat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht die in casu een onderzoek vergt van de toepassing van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Deze drie voorwaarden moeten cumulatief vervuld zijn.

Uit deze bepaling volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nrs. 143.020 en 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar derde aanvraag de volgende elementen aanbracht:

- brief districtshuis van 7 november 2012 (nr. 6118) die bevestigt dat de vader van de verzoekende partij en de verzoekende partij problemen kennen met de taliban en moesten vluchten;
- ontslagbrief vader;
- kleine envelop.

Tijdens het gehoor verklaarde de verzoekende partij:

“Ik leg vandaag volgende documenten voor:

- Brief districtshuis 16/0811391 (7/11/2012) nr 6118. Bevestigt dat KV en zijn vader problemen hebben met de taliban en zijn moeten vluchten ..

- Ontslagbrief vader: mijn vader stopte met werken en vluchtte ook naar het buitenland. Ik weet niet wanneer hij precies gestopt is met werken of waar hij momenteel is. (ongedateerd) toen mijn vader stopte met werken en vluchtte, liet hij alle belangrijke documenten, zoals deze brief, achter bij mijn tante in Jalalabad.

Kleine envelop

De grote enveloppe waarin de brieven me bereikten is nog thuis, ze kwamen vorige week vrijdag toe.”

De bestreden beslissing stelt hierover:

“[...] [Dat] betrokkene hierbij stelt dat zijn problemen, zoals uiteengezet gedurende zijn eerste asiel-aanvraag, nog steeds actueel zijn; betrokkene een brief van het districtshuis (dd. 07.11.2012) naar voren brengt alsook een brief van de werkgever van de vader van betrokkene, betreffende diens ontslag, alsook de enveloppe waarin hij deze brieven zou ontvangen hebben: in deze brieven de problemen van betrokkene en diens vader bevestigd worden: echter dient opgemerkt te worden dat dergelijke brieven een gesolliciteerd karakter hebben en de bewijswaarde ervan gering is; er bovendien reeds gedurende de vorige asielprocedure van betrokkene, door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de vluchtmotieven van betrokkene; de verklaringen van betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen, desondanks de door betrokkene aangebrachte documenten; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 4814 van de wet van 15 december 1880,”

De bestreden beslissing vermeldt op kennelijk redelijke wijze dat de bewijswaarde van het voorgelegde gering is, dat er al gedurende de vorige asielprocedures geen geloof kon gehecht worden aan de vluchtmotieven van de verzoekende partij en dat de verklaringen, ondanks de documenten, de gedane appreciatie niet kan wijzigen. Immers blijkt uit het administratieve dossier dat de verzoekende partij al tijdens de eerste asielaanvraag verklaarde gevlucht te zijn voor de taliban, er gesteld werd dat de familie al twee jaren geleden een dreigbrief kreeg en moest vluchten, er verklaard werd dat de vader werkte voor een buitenlandse hulporganisatie die bezig was met de heropbouw van het land en een brief ter bekrachtiging van het relaas werd opgesteld door het dorps hoofd met vingerafdrukken van bewoners als getuigen. In de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2012 wordt onder meer geoordeeld:

“Over de inhoud van de dreigbrief dient te worden vastgesteld dat ze gericht is tegen uw vader en zijn familie. Uw moeder en broer, die dus evenzeer worden gevisieerd in de Talibanbrief (CGVS, p. 17), zijn er echter wel in geslaagd om intern in Afghanistan te vluchten, eerst, twee maanden na uw vlucht, bij een oom in Kabul (zie verklaring DVZ, vraag 13 en 30 en CGVS, p. 3) en vervolgens bij een oom in Paghman (CGVS, p. 7), en u niet. Over deze inconsistentie verklaart u dat uw vader eerst u wou laten vertrekken. Voor uw broer en moeder zou hij een andere weg zoeken om het land te verlaten (CGVS, p. 17). Tot 20 dagen voor het gehoor op het CGVS, verbleven uw moeder en broer echter nog steeds in Paghman (CGVS, p. 3) waardoor de vrees van u en uw familie om vermoord te worden door de Taliban ernstig ondermijnd wordt. Ook wanneer u gevraagd wordt waarom u zelf niet geprobeerd heeft om in Kabul uw toevlucht te zoeken, haalt u enkel economische motieven aan, met name dat jullie daar geen huis hebben (CGVS, p. 14). (...)

Vooraleer jullie de dreigbrief ontvingen kreeg uw vader twee dreigtelefoons van de Taliban. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het gedrag van uw vader naar aanleiding van deze telefoons wel heel merkwaardig te noemen is waardoor ook hier ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij het waarheidsgehalte van deze telefoontjes. U verklaart namelijk dat uw vader dacht dat deze telefoontjes een grap waren en dat jullie pas vanaf het ontvangen van de Talibanbrief doorhadden dat ook de telefoontjes serieus waren (CGVS, p. 19). Dit gedrag is echter hoogst merkwaardig te noemen aangezien U, zoals eerder gemeld verklaart dat Uw vader en dan vooral zijn collega's te maken kregen met tal van onthoofdingen, ontvoeringen en moorden door de Taliban (...)

Verder legt u inconsistente verklaringen af over de vraag waarom de Taliban pas in 2010 uw vader voor het eerst bedreigden, terwijl hij reeds een tiental jaar voor de buitenlandse troepen en organisaties werkt, en over de manier waarop de Taliban informatie inwon over uw vader (...)

Het zou pas de laatste 2-3 jaar zijn geweest dat de mensen dit niet meer geloofden (CGVS, p. 19). Pas dan zou ook Taliban op de hoogte zijn. Deze verklaring botst echter met uw verklaring hoe de Talibs aan uw vaders telefoonnummer geraakten en waarom u niet naar school kon gaan in Afghanistan. Enerzijds beweert u dat de Taliban overal informanten heeft, zowel binnen het Afghaanse nationale leger als in de projecten waar uw vader werkzaam was. Deze informanten zouden dan informatie, zoals het telefoonnummer van uw vader; lekken naar de Taliban (CGVS, p. 19). Anderzijds verklaart u dat u niet naar school kon gaan sinds Karzai aan de macht kwam tien jaar geleden omdat uw vader u niet liet gaan met als reden dat de Taliban en de mensen in de regio tegen mensen waren die voor de Amerikanen werken (CGVS, p. 14). Toen u als kind dan een schoolgerechtigde leeftijd had bereikt, zegt u zelf, kon u niet gaan omdat mensen het wisten van uw vaders werk en het voor u niet eenvoudig was buiten te lopen (CGVS, p. 12). Deze inconsistente verklaringen ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. (...)

Ten slotte blijft u ook over de problemen die uw vader als gevolg van zijn werk zou hebben gekend erg vaag. Het enige dat u zegt te weten is dat uw vader veel problemen kende omwille van zijn werk en dat taliban mensen hebben vermoord die hetzelfde werk als uw vader uitoefenden (CGV5, p. 5). Wanneer hier echter dieper wordt op ingegaan en wordt gevraagd uw verklaringen te staven met concrete voorbeelden van incidenten, moet u steevast passen. U kan geen enkel specifiek incident aanhalen, maar spreekt enkel algemeen over verschillende vormen van vervolging waarvan arbeiders het slachtoffer zouden zijn geworden)(...)"

Uit de stukken die de verzoekende partij voorlegde tijdens haar eerste asielaanvraag en haar verklaringen en voormelde beslissing blijkt dat aan het relaas geen geloof werd gehecht omwille van de inconsistente verklaringen. Tevens blijkt hieruit dat de verzoekende partij documenten voorlegde die bevestigden dat haar vader tewerkgesteld was in bouwprojecten en hierdoor problemen kreeg. De thans voorgelegde documenten behandelen dezelfde vrees en vluchtmotieven.

Gelet op deze elementen kon de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook op kennelijk redelijke wijze besluiten dat verzoekende partij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen "nieuwe gegevens" uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij de verzoekende partij (RvS 16 oktober 2006, nr.163.610). Er wordt door de verzoekende partij niet aangetoond dat zij nieuwe elementen, in de zin van deze wetsbepaling, heeft aangebracht waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de vorige asielinstanties betwijfelde dat haar vader tewerkgesteld was in de bouwsector voor de Afghaanse en Amerikaanse overheid kan dit niet uit voormelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden afgeleid. De beslissing stelt immers: "*Uw taskara, de kopie van de taskara van uw vader, de werbadges van uw vader en de foto's van uw vader hebben geen betrekking op elementen die in deze beslissing in twijfel werden getrokken.*". Hieruit kan afgeleid worden dat de tewerkstelling van de vader op zich niet is in vraag gesteld. De beslissing stelt wel de hieruit voortvloeiende vrees in vraag.

Aldus kan de verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij stelt dat de door haar aangebracht nieuwe gegevens de ongelooftwaardigheid van haar relaas kunnen herstellen.

Waar de verzoekende partij verwijst naar haar stuk 3, het rapport van het UNHCR van 17 december 2010, kan dit rapport niet als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet worden aanzien nu dit dateert van voor het indienen van een eerste asielaanvraag.

Bijgevolg volgt uit het voorgaande dat de verwerende partij naar recht en redelijkheid kon besluiten dat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens heeft aangehaald en dat de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij. Verzoekende partij beperkt zich tot het uiten van vage beweringen zonder in het verzoekschrift in concreto aan te tonen welke elementen de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden. De Raad wijst erop dat de mogelijkheid tot het indienen van een nieuwe asielaanvraag niet tot doel heeft om onwaarheden en tegenstrijdigheden in diverse verklaringen afgelegd tijdens de vorige asielaanvraag, te vergoelijken (RvS 14 september 2005, nr. 148.882, RvS 13 december 2005, nr. 152.608).

Tot slot is elke kritiek gericht tegen de niet in het geding zijnde afwijzing van de eerste asielaanvraag, niet pertinent als argument om de wettigheid van de thans bestreden beslissing te betwisten. De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke afdoende en pertinente motieven zodat de aangevoerde bepalingen, ook artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, niet zijn geschonden.

Evenmin kan uit het verzoekschrift worden afgeleid dat de verzoekende partij andere (nieuwe) gegevens naar voor brengt die betrekking hebben op de mogelijkheid van een (her)onderzoek van artikel 3 EVRM. De Raad stelt vast dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet en wijst er voorafgaandelijk op dat hij in het kader van het onderhavige beroep niet de bevoegdheid heeft om beslissingen die genomen werden in het kader van eerdere procedures en die inmiddels definitief zijn geworden te gaan beoordelen, noch om zelf de aanspraken van de verzoekende partij op de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te gaan beoordelen. Ook werden de situatie in Afghanistan en de daaruit voortvloeiende nood aan bescherming in hoofde van de verzoekende partij reeds onderzocht in eerdere fasen van de behandeling van haar asielaanvragen.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 48/4 en 49/3 van de vreemdelingenwet. Artikel 48/4 omschrijft de voorwaarden waaraan voldaan moet worden om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen. Voornoemd artikel 49/3 bepaalt enkel dat bij het indienen van een asielaanvraag, de asielinstanties de aanvraag eerst moeten onderzoeken in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, betreffende de vluchtelingenstatus en pas bij het niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling, in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. De bestreden beslissing betreft een weigering tot inoverwegingname van een vluchtelingenverklaring door de Dienst Vreemdelingenzaken en heeft dus geen uitstaans met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan de schending van deze artikelen niet dienstig inroepen.

De rechtspraak waarnaar de verzoekende partij verwijst doet aan het voorgaande geen afbreuk nu de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij zich in eenzelfde situatie bevindt als de gevallen waarnaar zij verwijst.

Het enige middel is ongegrond.

2.4. Gelet op deze vaststelling moet de door de verwerende partij opgeworpen exceptie niet worden beantwoord.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN